

Men udelader man det sidste, faar man Indtrykket af, at der var givet en saadan Ordre. Saa ilde er man altsaa stedd, naar der under Citering standses paa de urette Steder.

Den højtærede Minister svarer mig dernæst paa en Række Punkter, hvor jeg aldeles ikke har spurgt, og derfor ere disse Svar noget overflødige. For at nævne saadan en lille Ting, skal jeg oplyse, at jeg ikke har spurgt om, hvorvidt „Riget” er Ministeriets Organ. Da den højtærede Minister kom ind paa Spørgsmaalet om, hvad der har staaet i „Riget”, og de Bemærkninger, jeg knyttede dertil, tillod jeg mig 2—3 Gange at afbryde den højtærede Minister. Jeg afbryder nødig en Minister, fordi jeg betragter en Minister som dette Tings Gæst, selv om han i øvrigt er Medlem af Tinget. Han maa være fri for at afbrydes i sin Tale. Men naar jeg afbrød ham et Par Gange, var det, fordi den højtærede Minister indlod sig paa at svare paa en hel Del Ting, som ikke var bleven sagt, og blandede det, jeg havde sagt, sammen med, hvad der stod i „Dansk Folkestyre”, eller hvad det var for et Organ, og flere andre Steder. Men naar man i et saa alvorligt Spørgsmaal som dette, navnlig naar det drejer sig om udenrigske Forhold, skal spørge, saavel som naar man skal svare, kan man ikke anvende for stor Forsigtighed, og den højtærede Minister vil vist indrømme, hvis han en Gang gaar til at læse, hvad jeg har sagt, at jeg har anvendt stor Forsigtighed. Den højtærede Minister behøver i øvrigt ikke at gaa langt for at faa at vide, at jeg ogsaa andetsteds har anvendt stor Forsigtighed. Den højtærede Minister kom imidlertid under sin Tale under Vejr med, hvad det var, jeg havde spurgt om, og svarede derpaa. Nu vil jeg gerne have den højtærede Forsvarsministers Ja eller eventuelt hans Nej — men det bliver vel nok et Ja — til dette, at det altsaa er urigtigt, naar der i det paagældende Blad har staaet, at vor diplomatisk Stilling til andre Magter hænger sammen med Garnisonens Forbliven i Fredericia, og at det ikke er rigtigt, naar der der har staaet, at den højtærede Konseilspræsident og med ham Regeringen gøre gældende, at Fredericia ikke er et særlig udsat Punkt, eller, for at tale rent ud, at Overrumpling Syd fra er usandsynlig. Jeg vil spørge den højtærede Minister: Har jeg Ret i, at disse Udtalelser ikke have noget som helst med Virkeligheden at gøre?

Ministeren har, som sagt ikke rokket ved den Udvikling, jeg har givet angaaende hans Stilling til denne Sag, som er højst

uheldig, thi det eneste Moment, Ministeren her har ført i Marken, er Fredericias historiske Minder, og de vare bekendte for tidligere Forsvarsministre lige saavel som for den nuværende. Ministeren maatte tillige vide, at den Afgørelse, han her har truffet i denne Garnisonssag, hvorved han ved sin fornuftstridige Handling gaar mod Sagskundskaben og de tidligere Afgørelser, giver den antimilitaristiske Agitation Vind i Sejlene. Tillige maatte han vide, at denne Afgørelse maatte i høj Grad falde Finansudvalget for Brystet. Thi i Fjor stillede Forsvarsministeren en Forespørgsel til Finansudvalget om, hvorledes dette ønskede Soldaterne garnisonerede, og han fik det Svar, og det syntes at være enstemmigt, at man ønskede dem garnisonerede i Kaserne og ikke indkvarterede hos Byens Borgere. Men trods denne Udtalelse af Finansudvalget griber Ministeren den første Lejlighed, der gives, til at foretage en Handling i stik modsat Retning, nemlig at flytte Garnisonen bort fra et Sted, hvor der er en Kaserne, at evakuere denne Kaserne og flytte Garnisonen til en By, hvor Indkvartering hos Borgerne skal finde Sted. Idet jeg i øvrigt henviser til, hvad jeg sagde forrige Gang, skal jeg gentage, at jeg ikke alene paa egne Vegne, men paa hele Rigsdagens Højres Vegne i høj Grad beklager dette Skridt fra Ministerens Side, som er en Svækkelse for det fortsatte Arbejde for Forsvarssagen, som Ministeren skulde have forskaanet Forsvarets Venner for.

Dertil skal jeg indskrænke mig.

Schövelin: Jeg vilde først sige til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) i Tilslutning til det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), at netop det, som han fremdrog om Skibsreder Johan Hansen, kaster et klart Lys over, at det modsatte af, hvad han hævdede, var rigtigt. Det er sandt, at Johan Hansen var Genstand for en Misbilligelse, men det, hvorpaa det kommer an i denne Sammenhæng, er, at han ikke som de frederiksbergske saakaldte Strejkebrydere har været Genstand for social og økonomisk Overlast. Det har der ikke været Tale om, han befinder sig socialt og økonomisk i alle Maader lige saa fortræffeligt efter den Historie som før den. Han spiser til Middag med sine Venner, og han har det i alle Maader lunt og godt. Mon man virkelig for Alvor vil sammenligne denne Mand med disse stakkels fattige Strejkebrydere, hvis Hustruer, for saa vidt